

אריאל ויאיר

בסערה עלו מתוכנו חברינו האהובים

אריאל ויאיר

ונפשם הטהורה הזדככה בעלותה מעלה

במרכבת האש והמים.

בישיבה של מעלה

נפרשות הידיים לקראת החברותא ההולכת ומתעלה.

ובישיבה של מטה,

כואבים חסרונם ונאחזים בדמותם.

רחקנו מלצייר נפש אדם, לשרטט גבולה,

לתחום תנועותיה, לשום אצבע.

ובאנו עתה רק ללטף נפשם

וידינו נוגעת ואינה נוגעת.

וקווי הדמויות עולים מחוויות החיים של עולמם...

ל ז כ ר ם.

אריאל פלדמן ז"ל
ב"א ניסן התשל"ט - ל' ניסן התש"ס
ת.נ.צ.ב.ה

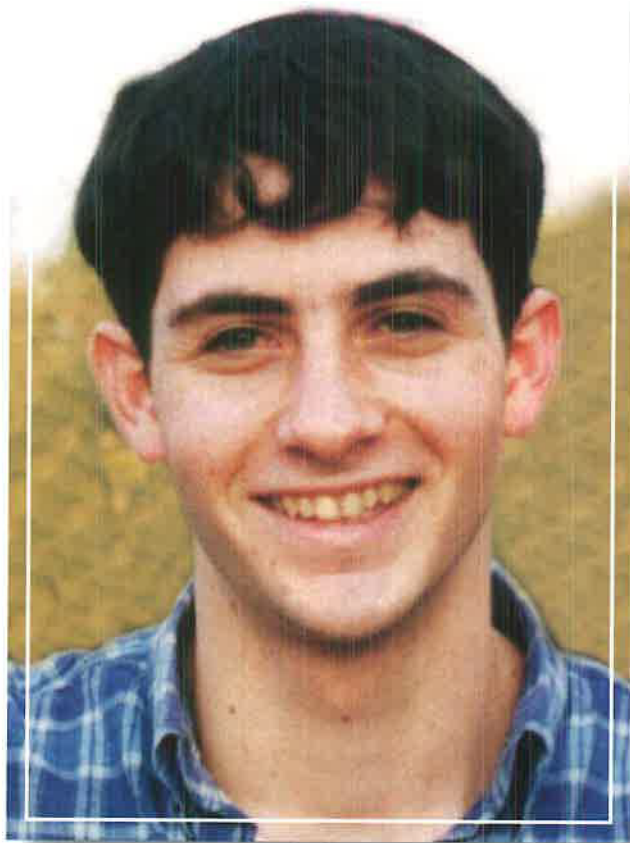
אריאל פלדמן נולד ברמת השרון

בכ"א ניסן התשל"ט.

בן לדרן ולנחמה, אח למיכל ובוועז. בילדותו למד אריאל בבית הספר הממלכתי דתי "אור השחר" ברמת השרון, מקום מגוריו, משם המשיך לקריית יעקב הרצוג בכפר סבא ואת לימודיו התיכוניים סיים במחזור מ"ט של מדרשיית נע"ם בכרדס חנה.

אריאל המשיך את דרכו בישיבת הסדר - ישיבת הגולן אשר בחיסיפין, מתוך חלום גדול להתגייס לצה"ל כחייל ביחידה לחומת. לאחר תקופת לימודים בישיבה התגייס אריאל לצה"ל, ועל אף שלא הגשים את חלומו במלואו, התעקש ושובץ ביחידה קדמית כמש"ק שלישות.

אריאל לא הצטמצם לגבולות העבודה שהוגדרו לו, אלא הרחיב את תחומי פעילותו, ארגן בכל עת ובכל מצב מניינים לחפילה והצטרף לסירי הרב החטיבתי במוצבי הגזרה.

את כל אלו עשה אריאל בנוסף לתפקידו, אותו מילא באחריות ומסירות רבה.

לנגד עיניו עמדו תמיד עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל. הוא לא נתן להם לרחף הלאה ממנו, אלא באהבתו הרבה אליהם קיימם בחיים ופעל רבות, ביזמות אישיות משלו, להגשמתם ולקידום ממש. תמיד בשקט, ללא כותרות גדולות, מלווה בחיובו הביישני, הנצחי, כאילו אומר: אני רק עזרתי קצת. כך מצא עצמו אריאל תורם מזמנו ומרצו להקמת סניף "בני עקיבא" הצעיר ברמת השרון, תמיד מסייע, מציע, שואל ומתעניין: מי צריך הסעה, מי מתקשה בהדרכה, מה עוד ניתן לעשות כדי למשוך חניכים נוספים לסניף. הכל בצינעה בדרכו המיוחדת.

בכל מקום שהיה, השאיר אריאל חותמו. חיובו הביישני אך המלא עז נגע בלב האנשים והותיר בהם רושם מכל העוצמות שאצר בתוכו, ניצוץ מאש אמת שובערה בו.

בפרשת "אחרי מות", פרשת הבר-מצווה שלו, קרא אריאל בתורה ועלה לקריאת ההפטרה ותפילת המוסף בבית הכנסת. יומיים לאחר מכן סיים אריאל את שירותו הצבאי, והתכונן לחזור לישיבה.

ביום שישי, ערב שבת קודש "קדושים", לי ניסן ערב ראש חודש אייר, טבע אריאל בים.

לא שב לישיבה של מטה ועלה לישיבה של מעלה.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

המשפחה

תמונות משפחתיות

אריאל ואחיו בועז

כאשר מבקשים לזכור את אריאל, עולה רוח הרעננות, הנעורים, התמימות והחלום. המזבח נקרא אריאל ע"ש האש שדמתה במקדש ראשון לארי הרובץ, המראה על עוצמה ועל כוח נצור, על אש והתלהבות נעורים בעלת עוצמה - "כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו". הרב דוד לוי, מדרשיית נע"ם

אריאל ואחותו מיכל

אריאל ואחיינו גיא

טידנות ניצנים 1999

געגועים לילדי

...ואני הולכת בחוך ההמון
צעירים מסביבי שוחקים בשאון
ואתה ילדי אינך שם
אתה ילדי נשארת בים

חולפים ועוברים להם הימים
ואיתי לא נותרו אלא הגעגועים
געגועים לצחוקך, צחוק הפעמונים
געגועים לפניך שופעות החיוכים

געגועים לעיניך, עיניך המאירות
געגועים לשפתיך, שפתיך השוחקות
געגועים לחיבוקך החם והחזק
געגועים לכולך ילדי הקט

געגועים הם גם אותה התככחות
הידיעה המרה שזו המציאות
געגועים הם מחשבות על עתיד שנסגר
עתיד שהפך באחת לעבר

אמא

זכרונות של אחות בכורה

כשהתבקשתי לראשונה לכתוב כמה מילים לספר שיוצא לזכרו של אריאל, התגובה הראשונה שלי הייתה "מה פתאום? אני לא יודעת לכתוב"... אבל אחר כך שיניתי את דעתי, והחלטתי לשותף את מוקירי זכרו של אריאל בכמה רגעים מאוד מיחדים משנות הילדות המשותפות שלנו, רגעים שנחרטו בזכרוני ונגצרו בליבי, ושמשאירים את אריאל מאוד ממשי עבורי אפילו עכשיו, כששנתיים בלעדיו כבר חלפו להן ביעף. אריאל אחי, אני מרגישה חובה לכתוב בגלל שרק אני יכולה להאיר את דמותך, כפי שהיית בתור אח קטן ואהוב.

כאשר הייתי בת חמש בערך אמרו לי שיש אח קטן בדרך חיבקנו את אמא, כולנו שמחים והרגשתי אותך בועט שם בפנים. לאמא כבר הייתה בטן גדולה ואני חיכתי בציפיה דרוכה.

ואז הגעת, אחי, קטן ומשתולל ורק בדרך לברית הוחלט - "אריאל", אבא ואמא רצו שם תנכ"י ושיהיה אם אפשר, גם שם עכשווי. לכן לבסוף בחרו השניים שם נרדף לירושלים.

אחות בכורה היא "אמא קטנה" לעת מצוא, ואני רציתי להיות כזו. לכן התעקשתי להחזיקך לבדי בעוד אמא חוששת, תומכת בידי. אני לא ויתרתי, על זכותי עמדתי ולחתל אותך בחיתול בד למדתי.

כך, אחי, לתפארת גדלת ולחובב חיות ידוע הפכת. אריאל, אתה היית ילד שובב שלא תמיד חשב על תוצאות מעשיו. ראשי גפרורים פוצצת בינתיים ולכן קנו לך משקפיים.

כך חלפו להן השנים וב"בר-מצווה" נישאת על כתפי החברים. למדת לקרוא את כל הפרשה ובשבת "אחרי מות" עלית לתורה. מה רבה הייתה אז השמחה על כי סבא זאב ז"ל עוד הספיק וזכה.

ואחר כך לשיבה - כמו כל הגדולים ומן הבית נעדרת ימים ארוכים. הלימודים, בהתחלה, היו מעט שוליים ועם כל התבררה יצאת לבילויים. ומי כאחותך, מי עוד כמוני ראה אותך מסרק את הפוני...

גם הדור הבא, ילדי הקטנים זכו להכיר דוד מקסים. תמיד באת לביקור בהפתעה ולא שכחת להביא מתנה. מתנה קטנה, עטופה תשומת לב שבאה מלב כל כך אוהב.

עוד הרבה אני זוכרת על שנות ילדות משוחפות. על מריבות על נשיקות ובמטבח תורנויות. כך זה נמשך כ"א שנים ועכשיו יש בי הרבה געגועים.

אחותך לתמיד, מיכל

איך אפשר לחשוב על אריאל בזמן עבר? הרי הוא, נכדי היקר, תמיד חי בליבי, כשאני מעלה זכרונות בהיותו ילד צעיר, באותן שבתות בהן נהג לבוא לסבא זאב להתכונן לפני מבחן בלימודי קודש. התענוג לראותם יחד שוקדים ולומדים, והסבא רווה נחת מכושרו ושכלו הישר והמעמיק בהבנת החומר הנלמד. והנה עברו השנים מהר, והילד גדל והגיע למצוות, ולמרות שסבא זאב היה כבר חולה מאוד, השמחה הייתה גדולה, אשרי שזכינו לראות את נכדנו היקר כבר-מצווה ולשמח במשפחה כולה. ושוב השנים עברו חלפו, והנה אריאל הנער כבר בוגר, לומד בישיבה בחיסיפין ומשרת בצה"ל כאחד הגברים. ואני הסבתא, שלצערי התאלמנתי בינתיים, זכיתי להמון אהבה ותשומת-לב מאריאל. מכל מקום שבו שהה, בין אם בעזה, לבנון או בישיבה, תמיד מצא זמן להתקשר אלי לשאול לשלומי ולאחל לי שבת שלום. והנה באותו יום שישי אומלל, אריאל בא לבקרני, והייתי האחרונה מבני המשפחה שראיתיו, וזכיתי לחיבוק ונשיקות ממנו.

מי פילל שיהיה זה ביקור פרידה לעולמים?

ואיך אפשר להתגבר על הכאב הנוראי הזה באובדן נער אהוב ומקסים כל כך?

באהבה תמיד סבתא מרים

סבתא מרים וסבא זאב
בחגיגת בר המצווה של אריאל

אייכם, שובו
מדוע זה הלכתם
מחמיצי נפש
מרתחי לב
דמעות הצער,
דמעות הסער,
והכאב, הכאב.

טל נעורים,
חיר עוטר שבתיים.
הזיק והברק,
חבוקים בחום ילדות.
יפעת חיים,
מאירות הן העיניים.
וסומק לחיים,
צובע את הדמות.

קשה לי לכתוב עליך אריאל.
אני רוצה, רוצה מאוד, אבל זה קשה.
קשה לי כי זה בלשון עבר, ואתה הרי כל-כך חי.
קשה לי גם כי כישרון הכתיבה רחוק ממני מרחק רב.
אבל הכי קשה לי כי אני לא יודעת על מה לכתוב בדיוק.

הכרתי בך הרבה אריאלים, שונים ומגוונים.
תגיד לי אתה, על מי מהם היית רוצה שאכתוב?
על אריאל העקשן, זה שמצאתי את עצמי מתווכחת
איתו שעות על גבי שעות, או על אריאל הרך,
המקשיב והמייעץ?
אכתוב על אריאל הספונטני שנוסע למקומות
רחוקים בשעות לא קונבנציונאליות,
או על אריאל השקול שחושב עשר פעמים האם
לעשות דבר זה או אחר?
דבר אחד אני כן יודעת, תמיד אזכור אותך
צעיר, תוסס ומלא אידאליזם,

אידאליזם שאני זוכרת היטב שלא נשאר אצלך ברמה הרעיונית בלבד,
אלא שהקפדת להוריד אותם לרמת המעשה.
נלחמת להגיע בצבא לתפקיד שבו תוכל לתת את המקסימום שברך,
ארגנת משלוחי מנות לחיילים, עשית את כל הריצות והסידורים בסניף,
אני אבילו זוכרת שסיפרת לי איך ארגנת מניינים לתפילה בצבא.

היו לך כמה חלומות.

אני יודעת על חלום שלך, חלום שבו הסניף הצעיר של
בני-עקיבא ברמת השרון יתפקד כמו שצריך, חלום שיהיה
בו ספר תורה כדי שיוכלו להתפלל בו החניכים בשבת.
את החלום הזה החלטנו להגשים בשבילך.
אנחנו ממש מורידים את האידאליזם שלך, שלנו, לרמת
המעשה.

זה משהו שלמדנו ממך.

סוף סוף הבנתי מה אני כן רוצה לכתוב לך אריאל,
אני פשוט רוצה לכתוב לך, לומר לך, תודה.
תודה שלימדת אותי משהו.

מיטל

דן פלדמן
בהכנסת ספר תורה
ע"ש אריאל בנו

ישיבת הגולן חיספין

אריאל עם חברים מהישיבה

"לאריאל ז"ל הייתה אמפתיה אנושית מיוחדת ובזכותה יצר קשרים חברתיים עמוקים תוך זמן קצר. אריאל דאג להיות בקשר טכפוני כל הזמן, לעדכו, להתעניין, ובעיקר כדי לשמור על קשר עם הישיבה והתורה" הרב אליעזר שנוולד, ישיבת הגולן

"לקראת סיום השרות התלבט מאוד ושיתך אותי בהתלבטויותי. מחד גיסא, הרגיש שלא מיצה מסביק את התרומה בצבא, ובמיוחד על רקע האפשרות שהייתה לו לצאת לקצונה. ומצד שני, היה חשוב לו לחזור לישיבה ללמוד תורה. אחרי לבטים רבים החליט לחזור לישיבה, אולם זמן קצר לפני שהצליח לממש את החלטתו, טבע והסתלק מאיתנו לגינזי מרומים" הרב אליעזר שנוולד, ישיבת הגולן

אריאל, אריאל היקר, אייכה?

איה חיובך, איה עצתך, איה התמיכה החמה אותה ידעת להעניק לכל דורש? דרך ארוכה עברנו יחד משנותינו הראשונות בסניף בני"ע הרצליה, דרך המכינה בכפר סבא, מדרשיית נעם פרדס חנה, ושיבתנו ישיבת הגולן. עם השנים הלכנו והתחברנו יותר ויותר, עבודות אהבה ורעות היו נטיותינו המשותפות. חסרים אותך כל מכריך, משפחתך וחברריך, נותרנו בודדים ועצובים, צר לנו אחי, צר לנו עד מאוד. זוכר אני את אותו מוצע"ק נורא ואיום כאשר באו לספר לי על דבר פטירתך, לא יכולתי לעכל זאת. אתה אריאל שכל כך חיית, חיים ערכיים, חיית את החיים ברוחבם ובמלואם, אינך עוד. ניתק חוט החיים, חברי בחסד ואהובי בזכות איננו...

באותה שבת ממש היינו במחנה "עין איברהים". "נשארים שבת" אמרתי לך בשיחה שניהלנו בערב יום רביעי, אתה צחקת, הרי השתחררת באותו יום. בסוף השיחה הפטרת שבעז"ה אתה עולה ביום ראשון לשיבה, לא ידעתי אז שזו אינה ישיבתנו אלא ישיבה של מעלה.

באותו מעמד נורא ואיום שעמדתי על פתח קברך, הדמעות כמו גלים שהחלו מתנפצים על הלב, ועלו להם מעלה לעיניים, ונזולות וזולגות מאליהן, הסערה חזקה, הכאב קורע, ליבי שותת דם. באותו רגע חשבתי שגם אתה, אריאל, אם אתה עכשיו נקבר לפני, וכל רגב ורגב מאדמתינו הקדושה מכסה אותך ברוך, הרי זה אומר שאתה עוזב אותנו לתמיד. לא יכולתי אז להענות לקריאת חברי להשתתף במצוות כיסוי הקבר.

לאחר זמן מה הבנתי, שכשם שנמשחת מן המים כך אתה נמשה מן הבור ושכל אחד ואחד אוחז בך בכנף נשמתך, ומאמץ אותך אל ליבו. מאז אתה איתי, פניך מחייכות אלי בכל צומת דרכים, בכל שאלה, בכל שמחה, מכל כאב, החיך נשאר.

כשהתחנתי נוכחתי בחסרונוך. האורח המרכזי, אהובי לא הגיע, לא ישמח, לא ירקוד, ודווקא בשעת שלמות זה היה חסר, חסרונוך אריאל ניכר היטב. אולם ככל שהתקרבה החתונה הרגשתי מרגע לרגע איך אתה איתנו, שמח ומשמח, בונה ומחזק אותי בשעה חשובה זו. אתה אורח קבוע בביתי, לא אבטיק לעולם להזכירך וללמוד מאורח חיך את אשר אוכל. אנשים רבים הכירו ונפגשו עם כל צדדי אישיותך הכל כך חנינית, והכירך מכל

אהבותיך ומעגלי חיך. אולם לכעמים חושש אני שמא מתוך מגוון

זה של כשרונות, רצונות ושאיפות ישכחו מה היה "אומר חיך" ויתכשו לדברים היותר שוליים. "זאת אשיב אל ליבי על כן אוחיל", ביודעי ומהכרתי מהי המגמה איתה ולאורה הלכת, מהי האמת שעליה נלחמת ואותה נשמת בכל שלב, הלא היא אהבת ישראל וארץ ישראל, בטוחני שלא ישכחו, אפשר אחרת?

הספר אותו מוציאים היום חברריך לספסל הלימודים בישיבה, משקף במשהו את האמת היותר שלמה של בית המקדש ובית הבחירה, של הקדושה שבארץ, יש בכך צעד חשוב בהפנמה כללית של ערכים אותם ייצגת. אני תפילה, שבעז"ה מתוך ועל אף חסרונוך בבניית אריאל ש"יתגדל ויתקדש שמהי רבה", ומתוך כך שנזכה כל המחכים בבניין אריאל, שיבנה בקרוב בימינו אריאלנו, יחד אתך, אריאל, אריאל שלנו.

ממאן להיפרד, חברך האהוב

מייקי

באופן טבעי כל כתיבה שלי עליך פונה אליך באופן ישיר, איני יכול לכתוב על אריאל שאיננו כאן אלא עליך אריאל החי בקרבי. בשכל נתפש שיותר לא אוכל לראותך חי ופועל, צומח ומצמיח - פורח. אך שאר כלי הנפשיים כמעט לא תפשו מאומה, ולא רק משום הקושי הנפשי בדבר. המציאות החדשה, הקשה והנוראה הזאת לא נתפשת, כיוון שהיית כל כך חי.

כוחות החיים שבך רטנו וגעשו, זזו וזעו, ושכלך הגה איך להוציאם באופן השלם ביותר. עת החל מסעך בצה"ל כשפסעת את פסיעותיך הראשונות כלובש מדים, לא נחה דעתך. לא יכולת לשקוט, לכנס כוחותיך, חששת כי המסגרת הצבאית תכבול ידיך ולא תוכל לתרום באופן המרבי. אכן, מהיכן שצמצמו כושר פעולתך נדדת. לא הסכמת להישאר במציאות בה הקרקע יבשה וחרוכה ואין כלים לעבדה, המשכת עד שהגעת למקום קרקע פורייה, שם יכולת לזרוע את זרעי החיים שבך.

אך כמה שהיה נאה וטוב קצירך וערבים לחיך הפירות הטובים אשר קטפת, עדיין לא ידעת שובע. לא הסתפקת בעבודת השלישור. השוטפת למרות שיש בה די יכולת תמרון כדי להתפתח, אלא הרחבת פעילותך הלאה. את הטוב צריכים להביא לכל מקום שאפשר. התחלת לארגן מניינים לתפילה, טרחת והתרוצצת.

כל עוד אני כאן לא תהיה מציאות בה אין מניין, אמרת. הגדלת לעשות, והנה לסיורי הרב החטיבתי במוצבי הגזרה הצטרפה עוד דמות. לברך תמיד היה עם הלוחמים, מוכן להעניק את כל הטוב שבך, אם רק יתאפשר הדבר. פעילות זו הייתה נוספת לכלל הדברים שעסקת בהם ולא במקומם, כי במה שעסקת התמדת ולא הרפית, לא היה ספק בכך ככלל, ועקשנותך המובלאלה הייתה עזר לדבר, השאלה הייתה מה עוד בנוסף. לא חיכית שיפלו מן השמיים מקרים אשר בהם תוכל להיות לעזר, אתה יצרת בעצמך פעולות טובות, ובפורים זכו חיילי החטיבה לקבל את משלוח המנות אשר אספת והעלית צפונה במו ידיך. בדרך זו הלכת אך מחוץ למסגרת הצבאית וטיפסת הלאה גם בשאר מסגרות החיים, הרי כוח רצון היה לך בשפע. לא היו בך מניעות פסולות או חסימות מיותרות ושקריות. אם זו האמת צריכים לחובסה בשתי ידיים, לאמצה אל הלב ולשאתה בגאון, לממשה ולתת לה להוביע בשיא הדרה, להמשיך ולהתמיד בה, לא להרפות. לא ראיתי סכר או מסגרת היכולים לעצור את

שלמה ואריאל
טירונות ניצנים 8.4.99

זרימת החיים המופלאה הזו.

בכל אשר היית השארת חותם על הסובב אותך. מי שהביט דרך עיניך שוקקות החיים ראה רצון ללא גבולות, חפץ ללא שובע לתרום ולפעול למען האומה הישראלית, ראה את אהבת הכלל שבערה בך, אש יוקדת, לזהות, אשר יציאה בערו גם באנשים הסובבים אותך, הדליקה הניצוץ בליבם.

"מים רבים לא יכבו את האהבה ונהרות לא ישטפוה". פעמים לא מעטות, בעודי מהלך בבית המדרש, מביט על הלומדים, חש את להט לימודם, רואה את שמחתם כששוקדים על תורתם, אני נזכר שמקום מושבר נפקד ובית המדרש חסר תורתך, ונחלשת דעתי... אז אני פוקח את עיני ונותן מבט יותר עמוק פנימה אל יסודות בית המדרש, אל שורשיו ורעיונותיו, ושם אמצאך, ניצב וחיוך על פניך והינך זורח, כולך, רצוף אהבה, מישר מבט משועשע אך עם זאת אומר נחישות, יהיה טוב רק קדימה כבר לעבודה. ואביט מוקסם ולבי יפעם, ולפתע הנה חיוך נסוך על פני כאילו אתה מחייך דרכי, ובית המדרש מלא רוח, רוחך חברי.

חברך האוהב
שלמה

**אריאל לבנון, אריאל פלדמן ורפי נבון
חברים מישיבת הגולן**

כבר שנתיים מאז הלכת לנו, אבל את הרגעים האחרונים שלנו יחד, אני זוכר עד עכשיו. לסכם ילדות משותפת וחברות ארוכת שנים ועמוקה כל כך, לא ניתן לעשות, במיוחד לא כשמדובר בך. תשע שנים היינו ביחד, כמעט כל רגע, החל מהמכינה בכפר סבא, המדרשיה בפרדס חנה, המסע לפולין, הישיבה בחיסיפין, ברוב השנים גם מיטה ליד מיטה, ואת החוויות הפסקתי לנסות ולספור. ראיתי בך אדם עמוק, שקול ורב שיח בעל יכולת הקשבה מיוחדת. הטוב לך, הנחמדות והנימוס אפיינו אותך בכל צעד שעשית, ובכך צברת לך המון מכרים וחברים שהעריכו ואהבו אותך על כל מעשיך. אני לא אשכח את שיחות הנפש שהיו איתך גם בשעות הקטנות, על מה שהיה, מה שהוזה ומה שאולי יהיה... תמיד באותה אופטימיות זכורה, "יהיה טוב". תרומתך הרבה לסניף בני עקיבא, לחיזוק הקשר בין דתיים לחילונים, הסיוע הרב שהגשית לחיילים בזמן שירותך הצבאי, אין ספק שעומרים לך פינה חמה בליבם של הרבה אנשים.

באותו יום שיעי הנורא, בדרכינו לים, אני זוכר שדיברת עם יוני על כך שחייבים לחזק את בית הכנסת שבבית הספר "גולן" ברמת השרון. אין ספק שגם אז לא האמנת שבמהלך השנה שלאחר מכן, בשיעור לזכרך, ינכחו אנשים בכמות גדולה מאי פעם. גם ספר התורה שנתרם לסניף בני עקיבא לזכרך, מגשים עוד חלום של הגדלת והעצמת הסניף הקטן שאותו באהבה טיפחת. אהבת הארץ שבה ניחנת באה לידי ביטוי במיוחד במהלך שירותך הצבאי, בניסיונותיך הרבים לשרת כחייל משקייען שלא מפחד מכל משימה שתוטל עליו ומשתדל לבצע את כולן על הצד הטוב ביותר. הטיולים הרבים שלנו ברחבי הארץ עם האוטו של אריאל והקלטות הידועות, יזכרו תמיד כחוויות ילדות משותפות שלנו.

אריאל, תמיד שאלת אותי מה יהיה עם מדינת ישראל ואני לתומי עניתי שיהיה בסדר. אומרים שמפני הרעה נאסף הצדיק, ואני מאמין שהיית נדהם לו ראית את מצבינו היום, חיי שיגרה שונים בהרבה מהחיים שאתה הכרת.

כולי תקווה שבמקום בו אתה נמצא עכשיו אתה מליץ ישר בפני היושב במרומים, ומסייע לכל החלומות והעקרונות בהם האמנת להתגשם במלואם. שא תפילה לפני היושב במרומים שיחוס עלינו וישלח לנו במהרה את משיח צדקנו שיגאלנו מהצרים עלינו להרגנו, ומהצרות הרבות שבאות עלינו.

אריאל לבנון

היה נשמתי צרורה בצרור החיים. אמן.

סלע

לפנים, רק את קדמתו ראיתי,
נקרותיו ותגוויו נחבאו מכני בצד האחר.
קרני השמש מהתלזת בעיני
משחקות באור וצל.

ובעת רחמים, רגע חסד עליון
סדק קטן בחומת החביון
קרן שמש תגיה באור יקרות
נקיקים נסתרים ופתחי מערות
פתחי מערות - שערים לעולם
עת קרן שמש נמוגה, עולם נאלם
ושוב ניצב הסלע איתן ושוחק.
וצוחק.

ויהי היום והרוח תסער
סלע איתן ממקומו נעקר.
מה איום הוא הבור שנפער
הי מה איום הוא הבור שנפער.

ידידת המשפחה

צבא

אריאל עם חברים מהצבא

טירונות ניצנים 1999

ברור לי שאני בא לתרום לצבא את מה שהצבא צריך ודורש ולא ההפך. אינני כאן כדי להגשים חלומות אישיים, אך אני מרגיש שאני יכול לתת יותר, שהמערכת יכולה להפיק ממני יותר... (קטע מתוך מכתב טיוטה שכתב אריאל לגורם בצה"ל)

"אריאל דיל השכיל לקרב רחוקים וליצור קשרים טובים גם עם חיילים שאינם דתיים" הרב אליעזר שנוולד, ישיבת הגולן

שנתיים כבר עברו מאותו יום מר וטראגי שבו נעקר גפן אדרת כרם עמנו. שנתיים ימים זאת תקופה ארוכה בלוח השנה כדי שמלאך השכחה יפרוש את כנפיו וישכיח מאורע מצער זה, כפי שנאמר בגמרא שהמת צריך להישכח מן הלב... אולם כל זה אמור בקשר לפרק זמן רגיל שבו נקטף האדם כמו שכתוב: "אם בגבורות שמונים שנה", אך ישנו עוד לוח, לוח לבם של משפחת פלדמן. שם אין מקום למלאך השכחה ולא לחוק הטבע, הואיל והלב כואב, דואב, צורב, שוחת דם, על אובדן בן תורה צעיר כל כך.

כל עקירת אילן גורמת צער רב למשפחה, לקרובים ולכלל עם ישראל. במיוחד גדול הצער בשעה שהאילן הוא עץ עושה פרי, שבכוחו לפעול וליצור עוד הרבה דברים טובים ויפים, כמאמר חז"ל: "בשעה שכורתים את עץ האילן שעושה פרי קולו הולך מסוף העולם ועד סופו", כאילו כל העולם כולו מצטער על העקירה הזאת. אבל עוד יותר כואב הלב, כאשר האילן שנעקר הוא בן תורה, שהרי אז גדול הכאב ועמוק הצער, החרוטים בנפש פנימה. זכורני מתקופת שירותו של אריאל בחטיבה 300 בתפקיד משיק שלישות את גודל קידוש השם שהיה עושה. בן תורה ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. אע"פ שלא תפקד כמש"ק דת בחטיבה, היה הראשון שדאג למניינים בכל התפילות, עבר ממשרד למשרד לאסוף חיילים כדי להשלים מניין. בכל יום ישיבה או יום עיון שהרבנות בחטיבה ארגנה, היה אריאל דואג שכל החיילים ידעו על כך עד האחרון שבהם, על מנת שכולם יוכלו לצאת ולשמוע עוד שיעור תורה או סיור בקברות צדיקים.

אף על פי שאריאל היה חולה "אסטמה", ויכול היה לפטור את עצמו מן הפעילות המבצעית בחטיבה כגון שמירות וכדומה, לא רק שלא פטר את עצמו אלא אף היה דואג לכלל החיילים שיוחלפו בזמן על מנת שלא יגזלו את זמנם. את הרושם הגדול השאיר בי אריאל ביום שחזרתי ממוצב "טבק" בו העברתי שיעור לחבריו מן הישיבה אשר היו בתעסוקה מבצעית. אחרי השיעור עברתי ליד הכביש המוביל לשומרה וראיתי את אריאל, בקושי נושם, רץ לכיוון החטיבה. השעה הייתה 16:45, עצרתי לידו ושאלתי אותו לפרש הדבר מכיון שאיני רגיל לראותו במקום זה ובוודאי לא רץ. סיפר לי אריאל שהגיע אחד מן הרבנים מהישיבה למילואים בשטח אש 150, והוא רצה להקביל את בני רבו והלך ברגל עד אותו המקום לזכות ולראות את הרב מן הישיבה. שאלתי למה אתה רץ ובקושי נושם? ענה לי - יש לי שמירה בשעה 17:00 ואני לא רוצה חס ושלום לאחר לחברי בבסיס, שלא יצטרך לשמור במקומי. למדנו במסכת שקלים: אין עושים נפשות לצדיקים, מעשיהם הם הם זיכרונם. ואלו הם מעט מהליכותיו ומעשיו הטובים של אריאל שנהג בעצמו והקרין לכלל החיילים בחטיבה. אהבה ועזרה לזולת, מסירות נפש אשר אין לה שיעור, השתדלות לקיים תרי"ג מצוות על אף הקשיים של חייל בודד בשירות הצבאי שלא במסגרת מחלקת בני ישיבות, כיבוד תלמידי חכמים, התמדה בלימוד תורה ועוד.

אין ספק כי אריאל אף שהיה צעיר לימים, השאיר בנו ובשמיים רושם גדול, כשם שנאמר: "איזהו קידוש ה' שהיה שם שמים מתאהב על ידו, שעל ידי מעשיו יראו כולם ויאמרו אלה הם דרכים שטוב לאדם לילך בהם" ולזה זכה אריאל. יהי רצון שיקוימו דברי הנביא יחזקאל בן בוזי הכהן לאחרית הימים: "כה אמר ה' אלוקים הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל, וידעתם כי אני ה' בפתחי את קברותיכם ובהעלתי אתכם מקברותיכם עמי, ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמותיכם וידעתם כי אני ה' דיברתי ועשיתי נאום ה'".

יהי זכרו ברוך ותהי נשמתו צרורה בצרור החיים

השלום, אמן ואמן.

**בנימין מכלוף, רס"ן
רב "עוצבת הגליל"**

מה אפשר לומר עליך שעדיין לא נאמר?

היית חייל שלי, ובתור אחד שכזה זכיתי לראות את כל הצדדים השונים שהיו בך והיו רבים כאלה. זכיתי לראות את התכונות שלך, את העקרונות שהיו נר לרגליך והנחו אותך לאורך כל הדרך, דרך לאורכה צעדת תמיד. היושר, הצניעות, הענווה - כל אלו אפיינו אותך - השקעתך הרבה שהייתה ניכרת בכל, הדבקות במשימה, בשאיפה לבצע את הדברים על הצד הטוב ביותר. וכל אלה תחת דרך חיים אחת, אמונה בעם ישראל, בארץ ישראל ובתורת ישראל.

כולנו זוכרים איך היית מגייס חיילים ומארגן תפילות בבית הכנסת שבחטיבה.

היית דואג תמיד לדברים הקטנים שעליהם נוטים לעיתים לפסוח במהלך העשייה השגרתית, אבל שהם למעשה הדברים החשובים באמת. תמיד שאפת לדעת הכל, להיות בעניינים, לעזור כשצריך ולתת יד. ניכר היה כי אתה רוצה להשפיע ולהטביע את חותמך בכל דבר. היה חשוב לך שהכל יתנהל כמו שצריך בממלכה שלך ושתמיד תהיה שליטה מלאה על הדברים.

ועכשיו רגע אחרי שנפרדנו ממך ביחידה, אנו נאלצים להיפרד

ממך לתמיד. אתה שהיית חייל שלי, אח וחבר, היום אני נאלץ לקבור אותך.

אריאל אני מצדיע לך.

סגן דניאל ולעל

ע. קשל"ח חטיבה 300

צבא	התנגה	לישראל
יח'	ד"צ	05298
י	באז"ר	התש"ס
11	במאי	2000

משפחת פלדמן היקרה,

סמל פלדמן אריאל, זכרנו לברכה, טבע מל חוף "הצוק" בהרצליה, ביום ל בניסן התש"ס, 5 במאי 2000.

אריאל הפגין מוטיבציה רבה בניסוקיו והצלית לקדם רבות את הנשאים אשר היו בתחומו.

אריאל, בחור רציני, פיקח, עצמאי בביצוע תפקידו, היווה דוגמה אישית לאחרים והיה אחד על חבריו ומפקדיו.

משאלתו האחרונה בטרם יצא לישראלית ושיבותי" הייתה להעלות סופגל ולהצטרף לחבריו הקרובים. לצער, לא עלה בידו הדבר, בשל מותו בטרם עת.

חיילי ומפקדי היחידה מביעים צער עמוק על אובדן בכם.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

אלון מרידמן, אלון משנה, מפקד היחידה

מכתב שנשלח
ממפקד היחידה
להודיו של אריאל
לאחר מותו

יום ללילה נשק, באה כלה נסוכה
לבנה כסה עטתה, סתר לפני חידושה.
קודש לקודש קרא:
ברכי נבשי כי לכל תולדותם זמן כפרה
גם היא ברינה משיבה:
מזמור שיר, הן עת תשובה.

מקווה ישראל ה'
ולטהרת גשם, המים נתן.
הרוח הכה וים ניפץ גליו.
הנה בא השמש וטהר אריאל בסערה
גם גוף גם נשמה.

דממה, האוצרת אין סוף שאגות
בלב יקדה מאכלת, מנפש בקעו מעיינות
כי מים זדונים שטפו בחימה
להביא חרפת מוות, מעוות לא יתקון מהרה.

אך אלה לא יכלו לטשטש פעלי להבה
למחות הדמות וקוויה
מזריחי טוב, שמחת חיים והתמדה
כי בוערת היא בעצמותינו, על דלתות ליבנו חרוטה
ומים רבים לא יכבו אהבה.

ואף כי בא שמש בא תבוא הזריחה
וגם לבנה תשוב למילואה
והמים נסכים על מזבח תחייה
בבניין אריאל עוד יאיר במהרה.

סגן יאיר נבנצאל הי"ד
ר' אב התשל"ט - כ"ה אייר התשמ"א
ת.נ.צ.ב.ה

יאיר נבנצאל נולד בעיר הקודש ירושלים, ו' באב התשל"ט. בן למנחם ועדינה, אח לצחי, יואב ויעל. כשהיה יאיר בן שמונה חודשים, עברה המשפחה לגור ביישוב נווה צוף, מתוך רצון לחזק את ההתיישבות היהודית בשומרון.

בנווה צוף גדל יאיר. שם ספג את אהבתו לארצו, ושם גיבש את השקפת עולמו חדורת האמונה בתחיית האומה השבה אל חבלי ארץ קודשינו.

ומתוך שנות ילדות במקום שכה אהב, צמח והתפתח. מבית ספר היסודי בנווה צוף המשיך יאיר לקריית יעקב הרצוג בכפר סבא, ואת לימודיו התיכוניים סיים במחזור מ"ט של מדרשית נועם בפרדס חנה.

את דרכו החליט יאיר להמשיך במסגרת ישיבת הסדר, ישיבת "הגולן" אשר בחספין, במגמה לבנות אישיות תורנית, אשר לימים תתעדד לפקד ולהנהיג בצה"ל. בתום תקופת לימודיו בישיבה, התגייס יאיר לצה"ל, שירת בחטיבת גבעתי ובה סיים את מסלול הלוחם. לאחר מכן חזר יאיר לישיבה לתקופת לימוד בת מספר חודשים טרם צאתו לקורס קצינים.

יאיר סיים את קורס הקצינים ושאף לחזור ולשרת בחי"ר, אך משעובין כשליש בגדוד קשר ללוחמה אלקטרונית - לא נפלה רוחו. הוא שאב כוחות מן האמונה החזקה שהייתה בו כי הדברים מכוונים מן השמיים, וניגש בבטחון אל התפקיד עם כל תעצומות הנפש שהיו בו.

יאיר היה בעל לב טוב אשר רוחבו ועומקו ניכרו בכל אשר נגע. אהבתו לא הייתה סמויה מעין, שרויה בחביון לב, אלא אהבה המלווה בשפע נתינה של הנמצא בידו, השזורה תמיד בחיוך חם ופנים מאירות. חברות האמת שפיעמה בליבו ונחרטה בנפשו, הסתעפה לרוח המבט ועומק ההקשבה. הוא נקשר בעבותות אהבה לחבריו, ותמיד נמצא מוקף בהם. הם עטפוהו בכלי שלבי חייו, צועדים עמו בכל שמחה, וחבוקים יחד בעת צער. מהם לא חסר דבר, פתח את כל אשר לו, פתח את כל כולו, את אישיותו הרחבה וחיבוקו החזק, והכל עבורם. יאיר היה אדם ישר, זוכר טובה ומודה על האמת, ועל כן הוקיר והעריץ את מקום גידולו, את הקרקע הפורייה בה היכה שורש, את משפחתו. בכל לבטניו ובהחלטות אשר נדרש לקבל, דעתם הייתה יקרה לליבו, והוא לא חשש מה יאמרו עליו בשל כך. את הנתישות, האמונה והביטחון בדרכו, ליוו תמיד יד ביד עדינות הנפש ונועם ההליכות, העז והענווה. יאיר אהב את ארצו מולדתו, ארץ ישראל. אהבתו הגדולה אליה התפרטה לסתר המעיין, רום ההר ומורד העמק. הוא הכיר בה כמעט כל כביש, מסלול ונחל, ורגליו ידעו את רגבי אדמתה. בשביליה הלך בזקיפות קומה, תמיד צועד בראשו ומוביל בגאון כמו אומר זהו ביתי הוא הלך בדרך.

ושם, בדרך ליישוב שכהיאהב ובו גדל, בכביש המתפתל ועולה דרך גבעות ארץ קדם, בעת אשר שמש החלה נוטה מפני ערב וחול נשא פניו לקבל שבת קודש, נרעשו שמיים וזעקה ארץ, נהרג יאיר בידי המחבלים פראי האדם, בני העוולה.

"ואהבת את ה' אלקיך... בכל נפשך... ובלכתך בדרך..."

ביום שישי ערש"ק פרשת בהר-בחוקותי, כ"ה באייר תשס"א, מסר יאיר נפשו על קידוש ה', העם והארץ.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

בננו יקירנו אהוב ליבנו!

עוד לא הומצאו המילים
שלתאר יכולים
עד כמה את חסרונוך אנו כואבים,
ומה גדולים וקשים הגעגועים,
געגועים לחיור המקסים
לחיבוק המדהים
למילה הטובה
שהיתה תמיד במקומה!

בעוצמתך עלי בטחון נסכת
ברגישותך לי כתף נתת
ולכל עזרה שהתבקשת
תמיד ברצון נרתמת
וכל זה עם כ"כ הרבה אהבה וענוה
שאותך כל כך אפיינה.

שובל של אוהבים וכואבים אחריו השארת
חברים רבים שלהם חבר נאמן היית
הורים ומורים שלכבדם השתדלת
משפחה גדולה שאהבת
וסתם מכרים שלהם את פניך תמיד הארת

ולכן מתפללים כולנו, ומבקשים מבורא עולמים
שמקומך יהיה עם כל הצדיקים
שנשמתיך תהיה צרורה בצרור החיים
ותעמוד לגורלך לקץ הימין!

יאיר, זכרך אותנו תמיד ילווה ויאיר!

באהבה אמא

יאיר!

מאז נלקחת מאיתנו לבלי שוב, אנו מתגעגעים אליך, לדמותך המרשימה
והמקסימה ולעוצמתך הרבה.
המשנה בפרקי אבות אומרת: "צאו וראו איזו היא דרך טובה שידבק בה האדם..."

רבי אלעזר אומר: **לב טוב**
אני את דברי רבי אלעזר בן ערך מדבריכם,
שבכלל דבריו דבריכם".

אנו למדים מהמשנה, כי אדם הניחן בטוב-לב, הדבר ניכר בכל תכונותיו האחרות.
יאיר, ניחנת במידה הטובה של טוב-לב, ותכונה זו הקרינה על כל מעשיך
ופועליך, שבאו לידי ביטוי, בראש וראשונה, בכיבוד הורים ומורים, אהבה
לחלשים ועזרה לזולת. ותמיד עם חיוך, גם כשהדבר היה כרוך בויתור מצידיך על נוחותך הפרטית.
זכינו להנות ממך מעט מדי, אך "בא בעל הפיקדון ודרש את פיקדונו בחזרה", ואנו מצווים על החזרת הפיקדון על
כל המשתמע מכך.

חבלי

אהוב, אבא

יאירוש!

אותך אני זוכרת ולא שוכחת,
זוכרת אותך אח חייל,
אח שעבד הביתה, ומביא לי גכיות, פרסים,
ומתנות קטנות.
לפעמים, לבית הספר אותי ל וית
ולאכול פלאפל אותי לקחת,
במחשב אימי שיחקת
ואיתי למבחנים למדת,
לכל אלה אני כל-כך מתגעגעת!
אני זוכרת, ולא שוכחת, את היום שבו נהרגת.
הייתי בהלם, לא האמנתי
ולא תפשתי, איך את אחי האהוב איבדתי!
ואני מבקשת מהמלאכים, שיטמרו עליך במרומים!

יהי זכרך ברוך
וזכרך תמיד ילווה אותנו ויאיר
יעל

יאיר אחי היקר!

אתה, שתמיד ידעת לתת, ולא רצית לקבל תמורה,
אתה, שתמיד חייכת חיוך גדול, גם ברגעים הקשים,
אתה, שתמיד חיבקת את החיבוק הכי חזק,
אתה, שתמיד אחרי החיבוק לא שכחת להוסיף
נשיקה קטנה,
אתה, שתמיד היית הראשון לעזור לכולם,
אתה, שתמיד דאגת לכולם חוץ ממך,
אתה, שתמיד ידעת להודות בטעויות,
אתה, שתמיד עשית הכל בשלמות, בלי קיצורים
ובלי הנחות,
אתה, שתמיד אהבת את כולם בדרכך המיוחדת,
אתה, שנהרגת על קדושת הארץ שכל כך אהבת!

אתה, אחי היקר, חסר לי מאוד.
ואתה, אחי היקר, חרוט בליבי לעד,
מצדיע לך בהמון געגועים!

שלך באהבה,
צחי

יאיר,

על במותיך חלל איר נפלו גיבורים!
איר כבה המאור בעת הדלקת הנר!

צהרי יום שישי בין חול לקודש
בטרם הוסרה פרוכת החולין
הפרוסה על הקודש
ובטרם יעלו העולמות למקורן,
ותכנס השבת.

נסיעה שגרתית בדרכים אבלות
של ארץ אבות,
הבן והאם, חיילים בלי מדים,
בעל כרחם, שליחי ציבור ירשי ארץ,
נסיעה מבצעית,
נוכחות שגרתית של ריבונות מאוימת.

צרור היריות המפלח
הפריד כחער בין גוף לנפש
כיבה את המאור
נר ד' נשמת אדם.

בערב שבת הלכה השמש ושקעה
כבתה השלהבת רבת הגונים
של אהבת תורה ואהבת ארץ,
של מידות ומסירות, תרומה ומעש,
של צבאיות נחושה ועדינות האופי,
של עצמיות רגישה וחברות נדירה.

יאיר, עולה תמימה, קרבן ציבור,
יפי חוארך בלה בעפר,
אולם נשמתך עלתה למעלה,
לשורש החיים,
עצמות חייה עלתה לגנזי מרומים
להביא ברכה לכלל ופרט
כמיחת צדיקים המכפרת.

ואנו שנותרנו המומים ודואבים
חשים בחלל שנפער בבית מדרשינו
אחזנו ההלם
טרם שעטפה אותנו קדושת השבת
מעין עולם הבא
עולמך שכולו טוב השומר
לצדיקים מקדשי השם.

ריבונו של עולם
המבדיל בין קודש לחול
ובין אור לחושך,
בין ישראל לעמים
ובין ישראל לאויביו
בין מקדשי שמו
לשונאי שלום צמאי דם
בין ישראל רחמנים
לרוצחים שפלים
נקם ישיב לצריו וכיפר אדמתו עמו.

יהי רצון שומע קול בכיות
שתשים דמעוטינו בנאדך להיות
ותהפוך כאב לתנופת יצירה
את המוות והאֵלמות לחיים של גבורה
את החושך שגבר לנהרות של אור
את הדם השפוך לטל של תחיה
ואת מעיינות הדמעות לחלמיש צור.

ברך הכותב בדמע

הרב אליעזר שנוולד, ישיבת הגולן

**בחגיגת בר המצווה
אב תשנ"ב**

הסיפור שהכי חפס אותי אצל
יאיר, היה בשיעור שנקרא "עולמי
הערכי". כל צוער היה צריך
להציג ארוע ערכי, אדם או מעשה
שהשפיע עליו. יאיר בחר לדבר
על אבא שלו כעל מישהו
שהשפיע עליו, שעולמו הערכי
עוצב בהשראת משפחתו והבית.
ואני חושב שזה מיוחד שבחור בגיל
בו יש נטיה לבעוט בבית בא
ומסוגל מהתבוננות פנימה לומר:
שג עוצבתי מבחינה ערכית.
**סא"ל אהוד נוסן
מג"ד קורס קצינים**

יאיר יקירי,

אני יושב עתה, אל מול מניפת
תמונותיך האחרונות, המונחות על
שולחני. יושב ומביט, יושב ומהרהר,
יושב ותורה.

אני מביט בהדרך, אני מביט בקומתך,
אני מתפעל מעוצמתך, מיופיך, מן
ההקרנה והעומק שבך, ומן החיות
המשתקפת מהם.

אני רואה את הידיים המונחות על
המותן, בתנוחה אופיינית של הקשבה.

הרב וייס בביקור ביחידתו של יאיר יום לפני הרצחו

אני חש במבט החודר, המסתקרן, זה שמבקש לומר: אני מקשיב, אני שומע, אני מגלה עניין, אני מחובר.
אני כבור סוד, שאינו מאבד אף טיבה.

אני מואר מן האור שאתה מאיר, יאיר, מן העיניים הבהוקות, ומן החיך הפנימי, המבויש משהו, מן העוצמה
שבשקט שאתה משדר, ומן הגדלות שבענוה שאתה מקרין באישיותך. והכל יחד כמו זועק, כמו מתפרץ,
כמו אומר: "עוד יאיר חי, עוד יאיר חי".

תת-אלוף ישראל וייס הרב הצבאי הראשי

(מתוך דברים שנאמרו באזכרה במלאת שלושים)

יושב לו צוער, ממש כמוך, ומתכנן את ימיו. יושב בחדרו, פלוגה ג' גדוד ארז, ותוהה היכן יהיה בשנה הבאה. שליש בגדוד חי"ר, לא פחות, במרכז העשייה של הצבא.

יושב לו צוער ומתכנן תרגיל פתיחת ציר בשבוע פיקוד ושיעור על הטרדה מינית, ורוצה להזכיר שהוא יכול ומסוגל. וכך להמשיך לשלב הבא - ההשלמה, ולהשתבץ בגדוד חי"ר. עוד שנה איפה יהיה? בקו בשטחים, או אולי באימון בדרוסק והצוער ממשיך ומגיע להשלמה, וגם שם נחוש בדעתו להצליח אך לא על חשבון העקרונות שלו. גם כשאזים על עבירת משמעת עומד באוויר, הוא לא יתקפל ולא יותר. ומקווה שגם בגדוד עוד שנה ידע לעמוד על שלו מול הקשיים. יורה לו צוער תאורה לאוויר, וממש כמוה, הוא מתפלל, את השמיים עוד יאיר...

אורג לו צוער את תוכנית שירותו, לא מתפשר עם עצמו, הוא יגיע ל- TOP. עוד שנה הוא יהיה כבר בשיא העשייה, חי את המתרחש ויוצר את המעמד, ממש כפי שלימדו אותו בקורס ובהשלמה. וכך הוא מגיע עם "רעל" לגדוד קשר האדמה היא מקפצה, השמיים הם הגבול.

יושב מחבל וממתין לטרפו.
יורה בצוער, בשונו אל ביתו.
הורג לי צוער...

שוכב לו צוער הרבה פחות משנה. לא בגדוד חי"ר ולא בגדוד קשר. האדמה היא מיטתו, השמיים הם נופו.

רושם לו מבק"ץ הבזקי זיכרונות, משחזר כל שבוע בקורס שהיה, לדלות עוד טיפה מהאדם. איך בקליטה עשה יאיר רושם בגודלו המרתיע וקולו המרגיע והשלו. איך בסדרת חינוך לא הפסיק להתווכח עם כל הצוות, כדי להראות להם שהוא צודק. איך כמ"מ שבועי בשבוע הפיקוד הקשה, קצר שבחים מהצוות, ובתעסוקה מבצעית בעזה בין היריות, איך הרגיע את הצוות החושש: "תשימו ת'שכב"ץ ותתמגנו היטב, והירי לא יפגע בככם..."

וחושב אותו מבק"ץ על החור השחור שנפער שם בכביש באותה ירייה. על כל הרצון הטוב, וגאונות הכומתה הסגולה, והשאיפה לתרום - מתוך אמונה תמימה במטרה, והרצון לעשות נחת להורים וללכת בעקבות דרכו של אבא... כל אלה מרכיבים כסלט את החור השחור שמאז לא נסתם.

ותוהה המבק"ץ מה יהיה על החור השחור הזה, שמאיים לבלוע את כל החיוכים, התמימות, האופטימיות והאמונה בטובו של העולם הזה ובדרכיו. ויודע אני שהחור החשוך הזה נמצא עכשיו בכל מי שהכיר אותו, ונגד חושך לא נלחמים במקוצר או במאג, מספיק לקחת נר והוא כבר יאיר.

ואולי זאת היא צוואתו - שכל אחד שנגע בלהט שלו ובאש שבעיניו בערה, ידליק נר קטן משלו ויאיר קצת בפינה החשוכה, בצבא, בחיים, שאליה יגיע. והנה עכשיו גם אתה מכיר קצת את יאיר, וצוואתו ונרו אולי הדביקו קצת אותך.

**זוכר,
יוחם, מבק"ץ צוות סער**

"הגדולה של יאיר הי"ד הייתה בכך שעובדת היותו מבקד וקצין לא שינתה את אישיותו אלא רק העצימה את האנושיות שלו. טוב הלב, הענווה, הצניעות והרצון לעזור היו מתכונותיו הבולטות."
(מתוך דברי פקודיו של יאיר)

חודה על היתך פשוט אתה, על כר
 שלימדת אותי באופן בלתי רגיל על
 נתינה מהי וכן על כיבוד הורים.
 חודה על חברות של ילדות
 שאותה אנצור ואקח עימי כל חי.
 יהי זכרך ברוך
 שירה, נוה צוף

בלתי אפשרי להעלות על הכתב אדם, בוודאי לא את יאיר. בכל זאת לכל אדם יש את התכונה החזקה שלו, המאפיינת אותו, עניינו בעולם הזה.

אצל יאיר תמימות ויושר היו המעלה החזקה. תמימות ילדותית, אמיתית, לא יכל להרע לאיש או לשנות דבר מהאמת הישורה – "תוכו כברו", אצל יאיר אין "אחד בפה ואחד בלב".

מעלה נוספת שמצאו בו חבריו, היא הקישור העמוק והאמיתי לחורת ישראל וארץ ישראל.

לעולם לא מש ספר משניות קטן ממנו ולכל מקום שנסע תמיד לקח איתו ספר קודש.

מעשה שנסעתי לבקרו בבסיסו, בצריפין. נכנסתי למשרדו, ואירח אותי בצורה נפלאה. התבוננתי בארונות שהיו

במשרד ובין כל הקלסרים ותיקי העבודה ראיתי קצשו"ע ומשניות – דבר זה ישאר חרות על לבבות חבריו לעד.

קשר פנימי עמוק היה לו גם לארץ ישראל: במקום מגוריו, כלוחם בצבא, בדבריו ובפעולותיו.

בשיחות אישיות שערכנו, הסביר לי יאיר שהוא מוכן

למסור את נפשו על ארצנו הקדושה. הוא לחם עליה

בביתו ובצבא ולבסוף מסר את נפשו על קדושתה.

מעולם לא חסך מחבריו דבר, בכל דבר שהיה לו

רצה לשתף את חבריו ומעולם לא ביקש מהם דבר.

והסתפק במועט.

הערכתו ביאיר את חיוכו הבישני והצנוע, השמחה

שהקרין לקראת כל אדם.

"דודי ירד לגנו לערוגות הבושם לרעות בגנים.

וללקוט שושנים – זה רבש"ע שירד לעולמו כדי

ללקוט נשמות צדיקים".

שרוליק

אתה תשאר לי
לנצח ניגון
מתנגן בינות טיפות דם
ומחור הניגון
דמותך תעלה
יאיר
פנים של כולם.

אלך מילים
כבר כתבתי לך
מילים חזקות מהדך
אלך שירים כבר שרתי לך
שיר ועוד שיר
בשביכך

מי משתקף מפנים אחרות
פנים שאינם שלך
כשהוא מחייך
גם אתה מחייך
וכשהוא מתעצב
עצוב גם אתה
אך הפנים
אינם שלך

אחרי מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש

אחרי-מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש
בלכתך בדרך, בדרכים אשר אהבת
נסיעה שכולה קודש, זר פרחים לשבת
אוחז בהגה בדרכך הביתה, עת צרור
הכדורים פילח את לבך, אחרי מות קדושים אמור.

אחרי מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש
נפער החלל, הושב הפיקדון
פיקדון קצר מועד, כ"ב שנים, ובתוכם
חברות נפלאה

שבע נדיבות וטוב לב שהרעפת עלינו ללא מיצרים
עצות וחיבוקים, מחמאות וחיכים,
אחרי מות קדושים אמור.

אחרי מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש
יאיר בעל המידות, גדול הממדים, לובש המדים
חלומך היה לשרת כקצין, נושא ארון על כתפך
ואנו לא חלמנו שנישא אותך בארון על כתפינו
בשיא פריחתך בתפארת בחרותך בתחילת דרכך,
אחרי מות קדושים אמור.

אחרי מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש
רק התחיל ה'שבעה' והנה כ"ח באייר, יום ירושלים
ואנו כולנו, בית הישיבה עולים לבית ה', לירושלים
ידינו אינו ריקות שהרי הבאנו מראשית ביכורי אדמתנו
לקראת חג השבועות, חג הביכורים, זמן מתן תורתנו
אחרי מות קדושים אמור.

אחרי מות, קדושים, אמור, ערב שבת קודש
נסתלקת מאיחנו, נקראת ממרומים
לימדת אותנו בחיך מסירות נפש מה'
מסירות לחברך, מסירות להורך, מסירות לעמך
עמידה איתנה וביישנית, דעה מוצקה ואמיתית
מסרת נבשך על קידוש ה' ערב שבת קודש.
אחרי מות קדושים אמור...

עודד ביניק

הכנסת ספר תורה לעין יאיר בישיבת הגולן

אני כותב שורות אלו בעיצומו של חג החנוכה - חג האורות, החג שכל כך אפיין אותך, את אישיותך, את דרכך. חנוכה הוא חג של גבורה, של ניצחון האור על החושך ואתה גם בשמך סימלת אור וגבורה.

כולנו ראינו איך הגשמת את חלומך מילדות והפכת לקצין בצבא ההגנה לישראל חרף כל הקשיים וההתלבטויות שצצו בדרך. ממך למדנו שאדם המאמין בעצמו והולך בדיקות אחר חלומותיו ושאיפותיו בחיים בסופו של דבר יממש

את עצמו ואת חלומותיו. יאיר, טוב ליברך, צניעותך, יחסך לחברים,

למורים ולמשפחה, הם רק טיפות קטנות מתוך הנהר הסוער והאדיר שהיית. אתה שטפת את כולנו בנוכחותך, בעוצמתך, בידיעותיך ובחיוכך הכובש. הייתה לך דעה נרחבת על כל דבר שדיברנו, התווכחנו, צחקנו, בין אם זה צבא, פוליטיקה, המצב בארץ, או, להבדיל, דיברי תורה שמילאו אותך.

כולנו עדיין מסרבים לעכל את נפילתך ואת גדיעת החיים בשיא יופיים ותפארתם. למרות צניעותך ואף לעיתים ביישנותך, הצלחנו לראות בבהירות את תכונת המנהיגות שהייתה טבועה בך. דוגמא טובה לכך יכולנו לראות בטוילים הרבים שעשינו בכל הארץ. לא היה טיול אחד שלא התייעצנו עמך בבחירת המקום והמסלול וכמובן בכולם עמדת בראש החבורה והובלת אותנו אל אותם מקומות קסומים שהיו ידועים, לעיתים, רק לך. כל חיך שידרת לנו את אהבת עם ישראל וארץ ישראל שהיו בך ואף במותך על קידוש ה' בדרכך הביתה לנווה-צוף שכה אהבת, ציווית לנו להמשיך בדרך שבה גדלת וחונכת וליישב את הארץ תוך ביטחון באלוקי ישראל. זכות גדולה נפלה בחלקי ללמוד אתך במכינה, במדרשה, להכיר אותך וללמוד ממך דברים רבים שילוו אותי כל חיי.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

אושיק

אני זוכר את הימים של שיעור אי
 בחיספין בחדרנו המשותף.
 תמיד נדהמתי מכח הרצון העצום
 שהיה טמון בר, לב ענק בגוף של
 איש גדול, תמיד נכון לעזור במה
 שצריך והכל תוך הפגנת לבביות
 וחינך לכל אחד.

אריאל לבנון

**יאיר (במרכז) עם חברים
 בשיבת הגולן**

יש כאלה שחוששים מהציאה מבית המדרש ומההתמודדות המצפה להם מחוץ לכתליו. לבן חורה עצמח
 בחור עולם הישיבות צפויים מבחנים מורכבים בהתמודדות עם מציאות שמרוחקת מערכי התורה והקדושה.
 יאיר לא חשש מהתמודדות. דרכו הייתה ברורה לו, והוא האמין שיוכל להצליח בהתמודדות מבלי
 שיוותר על ערכיו ועקרונותיו, ומבלי שיוותר כמלוא הגימה על מחויבותו לתורה ולמצוותיה.
הרב אליעזר שנוולד, ישיבת הגולן

**בביקור אצל הרב יוגל
 ראש ישיבת מדרשית נועם**

זכיתי והייתי מחנכו של יאיר הי"ד בשנת למודו האחרונה במדרשה, בכתה י"ב. וכשאני כותב שאני הייתי מחנכו,
 נדמה לי שזאת אני טועה והוא שהיה מחנכי שהרי מידות טובות רבות למדתי אני ממנו כמאמר חז"ל: "מתלמידי
 יותר מכולם".

היושר האישי שלו שהיה כל כך מפותח לא יכל לשאת אי צדק ולא משנה מאיזה צד וכלפי איזה צד.
 לשמוע ממנו ביקורת היה חנוג, לא מעצם הביקורת אלא מהידיעה שמטרתה לבנות ולתקן ולא להציק או לקנטר.

הרב דב זלקוביץ, מדרשית נועם

יאיר ואבי במסע הכומתה

לא היה גבול למידת ההקרבה והגתינה שלך. תמיד הלב הדריך אותך; על פיו נשק דבר, אתה סרבת בתוקף להיכנע להלך החיים, בדרך העולם בה אנשים נוהגים עם כל ההתחמזות והמשחקים, ואתה היית סרגל מלא באמת תמימה. כך האמנת והתעקשת לבעול, גם אם זה בא על חשבונך האישי ואף אם לא פעם נכגעת מזה, אבי מנדל חבר קרוב

במוצב בלבנון

אולי נכון יותר לחשוב, לכתוב בצורת "הוא היה" וכדו'. אבל כל התיאורים האלו הם רק איזשהו ביטוי, איזשהו גילוי של מהות, של נקודה אחת ענקית כוללת-כל שקוראים לה - "יאיר" סתם כך, בלי תיאורים. זה אומר הכל. וזה גדול הרבה יותר מכל הפרטים, דבר שהוא נכון לגבי יאיר, לא רק לאחר מותו, אלא עוד בחייו, כשהשם הזה צלצל, מצלצל, בהזדמנויות שונות, אינך חושב: "אה חייכן, לב ענק" וכד', אלא סתם "חבר שלי". וכשזה כך, זה חוצה עולמות, חיים ומוות וזה קיים לנצח. כמו מנגינה כזו, שלא מפסיקה להתנגן, ואפילו כשהיא כבר לא נשמעת והגגנים הלכו לביחס היא ממשיכה להתנגן, וכל דבר מקבץ מנגן אותה ולמרות שכבר לא שומעים.

אלישע

יאיר,

היו לנו ביחד ימים וליילות ארוכים: במדרשיה, בישיבה ובחופשות. שעות של שיחות נפש, עשרות טיולים משותפים, מאות נסיעות בטרמפים בכל הארץ. רוב ילדותי ונעוריי, חוויותי קשורים בך. כשנרצחת, במידה מסוימת נרצחו לי

נעוריי. הכרותי אותך הייתה חזקה ועמוקה. הכרתי אותך בכל, בחסרונות שלך ובמעלות שלך, בשנאות שלך ובאהבות שלך. בתנועות שלך וברצונות שלך, בכל התכונות המיוחדות לך.

אומרים על דוד המלך שהיה עדין, עניו ובעל כשרון אומנותי מיוחד ועם זאת לוחם אמיץ בעל נחישות רבה ודבק באמת ללא פשרות, תכונות שלכאורה סותרות. כך היית אתה, יאיר.

היה בך שילוב מופלא של ענווה, עדינות, טוב לב נדיר שהיה ניכר בכל: בחברים, במשפחה, בצבא ובכל מי שהכירך, עם נחישות, ידענות שלא פסחה על שום תחום ודבקות בדברים שאתה מאמין בהם ובעשייתם

ללא פשרות וללא דופי. זה לדעתי מה שייחד אותך מאיתנו, האנשים הרגילים. לאחר שנרצחת יצא לי גם להכיר את משבחתך - השילוב המופלא בין הוריקן זה בדיוק אתה.

הצניעות שלך הייתה מיוחדת, תמיד ביטלת את עצמך בפני כולם, אך פעם לא רצית להיות נטל על הסובבים אותך, תמיד חקרת אם אתה באמת רצוי, אם אתה לא מפריע. תמיד כעסתי עליך על המחשבות הללו. גם על טוב הלב שלך הרבה פעמים כעסתי, אמרתי לך שלדעתי אתה נותן יותר ממה שאתה מקבל. אך ללא הועיל.

בכל מקום שהיית השרת אווירה מיוחדת, שמחה, אהבה, רצון לתת ללא קבלת תמורה. אהבת את כל מי שהכרת ויותר מזה כל מי שהכירך אהב אותך.

ערך הרעות והנאמנות לחברייך היה ללא דופי. מאז שנרצחת, אין יום זיכרון, אין יום השואה. בשבילי, כל יום כזה הוא יום "יאיר". בכל צפירה אני רואה אותך, בכל פיגוע אני מרגיש אותך ותמיד הזיכרון גדול, יפה, עדין, נעים ובעיקר עם חיוך גדול.

יאיר, כ-20 דקות לפני שנרצחת, התקשרת אלי, בערך בזמן שרוצחייך התמקמו וחיכו לך. שמעת את קולי בפעם האחרונה

במזכירה. אני לא זכיתי לשמוע אותך, יאיר, אך אני מרגיש ויודע שאנחנו עוד ניפגש.

קצין צה"ל נורה למוות לעיני אמו בדרך לביתם בנוה-צוף

אש נפתחה לעבר מכוניתם של סגן יאיר נבנצאל, בן 22, ואמו עדינה ■ האם נפגעה בכתפה, אולם הצליחה להפעיל את לחצן המצוקה ■ הירי בוצע ממטע זיתים בצד הכביש ■ הפלשת'נים: מנענו מצה"ל להיכנס לכפר הסמוך ■ זעם בנוה-צוף – לפני ארבעה חודשים נהרגה תושבת הישוב שרה לישה ו"ל ■ "רוצחים בנו יום יום, תגובה חייבת לבוא"

יאיר והוריו עדינה ומנחם

נר התמיד יאיר
(הלב מסרב להאמין...)

יום שישי שטוף אור ושמש
אלוהים ביקש להגדיל את אורו
ראה אותך, יאיר
"זירא אלוהים את האור כי טוב"
ובחר לך מקום מיוחד במשכנו
אמר הקב"ה: "אני והוא יכולין להלך
יחדיו בעולם".

יום שישי שטוף אור ושמש
אלוהים כיבה את אורך
לבתע שקיעה
חשכה כבדה ואפילה ירדה.
יאיר, כולך אור, טוב-לב, דובר אמת, אדיב,
לך העוז והענוה
אלו אינם ניצוצות של זיכרון אורך.
כי אם נר שתמיד תמיד יאיר
את הלב.

**רויטל גל
נוה צוף**

תפילת שחרית
טיול במדבר יהודה